

Sygn. akt I C 2494/17 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 października 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, I Wydział Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Paweł Juszczyżyn

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Justyna Kochan- Rogoż

po rozpoznaniu w dniu 12 października 2017 r., w O., na rozprawie,

sprawy z powództwa Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w B.

przeciwko D. K.

o zapłatę

I zasądza od pozwanego D. K. na rzecz powoda Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w B. kwotę 164,09 (sto sześćdziesiąt cztery 09/100) złotych z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego za okres od dnia 1 kwietnia 2017 r. do dnia zapłaty;

II w pozostałym zakresie oddala powództwo;

III zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 167 (sto sześćdziesiąt siedem) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwota 120 złotych tytułem kosztów zastępstwa prawnego;

IV wyrokowi nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

SSR Paweł Juszczyżyn

Sygn. akt I C 2494/17 upr

UZASADNIENIE

Powód Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w B. wniósł o zasądzenie od pozwanego D. K. na swoją rzecz kwoty 344,09 zł wraz z odsetkami umownymi wskazanymi w pozwie od dnia 1 kwietnia 2017 r. do dnia zapłaty i kosztami procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że dochodzona pozwem kwota wynika z zawartej z pozwanym umowy. Pozwany nie spłacił należności z tej umowy, wskutek czego bank dochodzi od pozwanego:

- 90,53 zł tytułem niespłaconej należności głównej;

- 73,02 zł tytułem odsetek umownych;

- 180,54 zł tytułem kosztów, opłat i prowizji.

Pozwany nie stawił się na rozprawie, nie złożył też odpowiedzi na pozew.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 11 czerwca 2008 r. pozwany zawarł z powodem umowę o prowadzenie rachunku bankowego i kartę płatniczą z limitem debetowym

W Tabeli opłat i prowizji wskazano wysokość opłat za czynności związane obsługą osób fizycznych.

(dowód: umowa k. 39 - 41, Tabela k. 8)

Sąd zważył, co następuje:

Na podstawie zebranego materiału dowodowego roszczenie powoda zasługiwało na uwzględnienie w części.

Przedstawiony stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zebranych w sprawie dokumentów, których prawdziwość nie budziła wątpliwości.

W niniejszej sprawie powód opierał swoje roszczenie na zapisach umowy łączącej go z pozwanym, na podstawie której pozwany zobowiązany był do zwrotu kwoty uzyskanej od banku w związku z korzystaniem z debetu w rachunku bankowym wraz z odsetkami.

Odpowiedzialność pozwanego za zaciągnięty dług opiera się na przepisie art. 471 kc, zgodnie z którym dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Z uwzględnieniem zastrzeżeń wynikających z przepisów wyżej wskazanych ustawy strony mogą, zgodnie z brzmieniem art. 353¹ k.c., ułożyć stosunek prawny według swojego uznania.

Ustalając, że pozwany nie zwrócił kwoty wynikającej z umowy, obowiązek zwrotu należności głównej z odsetkami nie budzi wątpliwości co do zasady.

Niemniej Sąd uznał, że w wypadku opłat i prowizji ustalonych na łączną kwotę 180,54 zł, w tym – jak wynika z wyjaśnień pełnomocnika powoda – 150 zł za trzy pisma wysłane do pozwanego, dochodzonych na podstawie Tabeli Opłat i Prowizji, brak jest podstaw do uwzględnienia ich do wysokości 180 zł. W treści wspomnianej Tabeli bowiem przewidziano poszczególne opłaty za dokonanie poszczególnych czynności. Powód nie przedstawił i nie wykazał faktycznie poniesionych kosztów ze wskazanych w tej tabeli tytułów. Postanowienia tej Tabeli stanowią zaś niedozwolone klauzule umowne i jako takie nie wiążą pozwanego jako konsumenta. Podobnie wypowiedział się Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w wyroku z dnia 27 kwietnia 2012 r. wydanym w sprawie XVII Amc 5533/11 (MSiG 2012/211/14284), gdzie uznał za niedozwoloną i zakazał stosowania klauzuli wzorca umowy o treści „za pisemne wezwanie pobiera się zryczałtowaną opłatę w kwocie 20 zł”.

Z tego względu roszczenie powoda co do kwoty 180 zł zostało oddalone. Zdaniem Sądu koszty, opłaty i prowizje naliczone przez powoda nie znalazły odzwierciedlenia w podjętych przez niego działaniach. Pisma na kartach 9 – 12 akt sprawy wskazują różne kwoty kosztów monitów, a też brak dowodu, że pisma te zostały faktycznie do pozwanego wysłane. Natomiast powód prowadzący działalność gospodarczą w zakresie finansów winien kwalifikować koszty dochodzenia roszczeń jako zwykle koszty własnej działalności, bez ich przerzucania na konsumenta.

W tym stanie rzeczy zasądzeniu podlegała kwota 164,09 zł (344,09 zł – 180 zł) wraz z dochodzonymi odsetkami umownymi (pkt I wyroku).

W pozostałym zakresie, z przyczyn wskazanych w uzasadnieniu, powództwo podlegało oddaleniu (pkt II wyroku).

O kosztach procesu zaś orzeczono w oparciu o przepis art. 100 zd. 2 k.p.c., albowiem powództwo oddalone zostało jedynie w nieznacznym jego zakresie (pkt III wyroku).

Na podstawie art. 333 § 1 pkt 3 k.p.c. Sąd nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności (pkt IV wyroku).

Z tych powodów Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

/-/ SSR Paweł Juszczyzyn